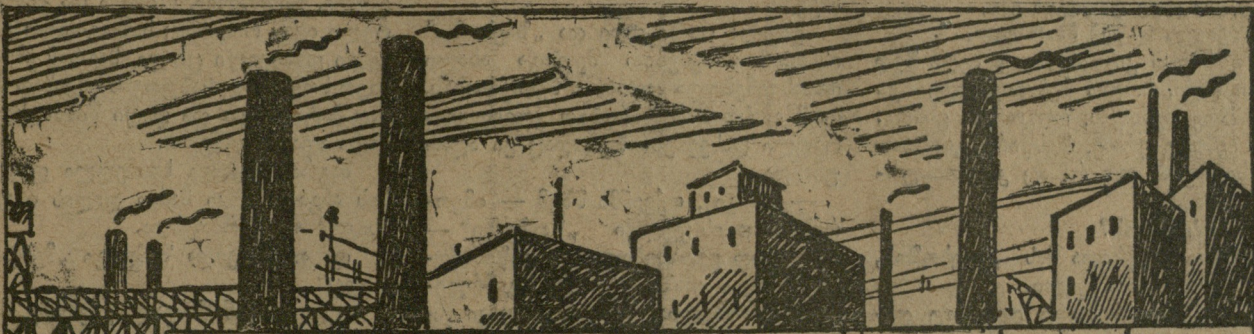

კომუნისტი
პროლეტარიატი

ბ რ რ მ ბ რ ნ ი მ გ

ორშაბათი	1	6	11	16	21	26
სამშაბათი	2	7	12	17	22	27
ოთხშაბათი	3	8	13	18	23	28
ხუთშაბათი	4	9	14	19	24	29
კვირისპირა	5	10	15	20	25	30

ჩვენთვის განუწყვეტელი,
მბრისთვის წელში მფრვაბელი

ტარტაროვი:— ამხანაგებო, აი გადავდივართ ვა-
ნუწვებელ სამუშაო კვირზე და... ხუთწლიანი გეგმის
შესრულებისას, ჩვენში არ უნდა დარჩეს არც ერთი მავ-
ნებელი!

ბონი

ბანუყვებელი საშუაო ღრო

ექვთიმე, ადგილკომის თავმჯდომარე, პირველი მიეგება აღტაცებით განუწყვეტელი სამუშაო კვირის შემოღებას.

— კარგია, თქვენ ნუ მომიკვდებით — ამტკიცებდა იგი — აქამდის იყო: „ექვსი დღე უღელში ები, მეშვიდეს დაწექ მხარზედა...“

ამიერიდან კი — იმუშავე ზედი-ზედ ოთხი დღე, ხოლო მეხუთე დღე კი მოიხბარე შენთვის, როგორც გინდა: დაისვენე, გაერთე, შესწორე გათვით-ცნობიერებას თუ რასაც კი მოისურვებ!..

— რას ამბობ? მკაცრად უჭრიდა მას „ზავხოზი“, ფარსადან ფარიაშვილი.

— ყოველი მეხუთე დღე თუ დავისვენეთ, წელიწადში ჯერ ამ ანგარიშით ბარემ 70-ზე მეტი დასასვენებელი დღე ხვდება თვითიუღლ მუშა-მოსამსახურეს. ახლა მიდი ზედ ჩვეულებრივი დღე-უქმეებიც, რომელიც საერთო სახელმწიფოებრივ მამულებით, ალბათ, ყველასათვის სავალდებულო იქნება და გამოვა წლის თითქმის კაი ერთი მესამედი.

— ხა-ხა-ხა-ხა!.. სცილით აყრდა მას ქოქოლას ადგილკომის თავმჯდომარე.

— პირ იქით, ჩემო ფარსადან: ამ წესით თურმე სახელმწიფოც იგებს ღროს და მუშა-მოსამსახურეებიც.

— როგორ? ამისხენი ერთი კარგათ ეს, თორემ ჩემს „ზავხოზურ“ პრაქტიკაში ასეთი რამე სრულიად გაუგებარია რჩება. მე ასე მწყამს: თუ, მაგალითად, საწყაბში მიწყვიდა რაიმე რესურსი, რასაც ადრე-ადრე გავსცემ მას დასახარჯავათ, მით უფრო მალე გამომეღვევა ის.

— არა, ეს ასე არ არის, რა თქმა უნდა. ჩვეულებრივი ხარჯვა რომელიმე დოვლათისა და განუწყვეტელი საწარმოო კვირის რეფორმა ერთი და იგივე, სრულიადაც არ გახლავთ. აქ თუ დიდდება საერთო რიცხვი დასასვენებელ დღეებისა, სამაგიეროდ, — მცირდება ძველი ჯამი ყოველნიერ კვირა-უქმეებისა და ეგრედ წოდებულ პარაზიტ-დღესასწაულებისა.

ეს ერთი. მეორეც — განუწყვეტელ საწარმოო დროზე გადასვლა წარმოებისათვის დიდათ ხელსაყრელია: მანქანები სულ მოქმედებამია, ისინი ნადავ დატვირთულნი არიან მუშაობით, რაც საგრძობლად ადიდებს შრომის ნაყოფიერებას:

— მაინც არაფერი მესმის — გაიძახოდა სკეპტიკურად „ზავხოზი“ და ეკამათებოდა ადგილკომის თავმჯდომარეს არა მარტო კერძო საუბარში, არამედ იმ ოფიციალურ სხდომაზე-დაც, სადაც უნდა გადაწყვეტილიყო მათი დაწესებულების განუწყვეტელ საწარმოო დროზე გადასვლის საკითხიც.

მაგრამ, მიუხედავად „ზავხოზის“ თინ-უხრელი სკეპტიციზმისა, განუწყვეტელ საწარმოო დროზე გადასვლა მაინც გადაწყდა, ხოლო მის ცხოვრებაში დაუყოვნებლივი გატარება „ზავხოზსაც“ ისევე დაევალა, როგორც სწევებს.

გავიდა ოთხი დღე და „ზავხოზი“ ისეთი სიამოვნებით შეუღდა ახალი დასასვენებელი დღით ნებივრობას, რომ ამასთან შედარებით ყოველკვირული დასვენება ბუნადაც კი აღარ უჩანდა.

— კარგია, თქვენმა მზემ — იმეორებდა თავის გულში „ზავხოზი“ — ტყუილად ვეღავებოდი და ვეწინააღმდეგებოდი ამაზე ექვთიმე გამრჯელაძეს, რომელსაც კარგათ არც კი ესმის დასასვენებელი დღის გემო. უწინ, როცა კვირა — უქმეები „ნაკლები“ იყო, მაშინაც კი ვერ სარგებლობდა იგი ამ ღოგებთან რიგიანად: ან კრებებზე კი ნებებებოდა, ან საშეფო სოფლისკენ კი მიიჩნეოდა, ან რათაც კურსებისა თუ სამეცადინო წრეებისაკენ კი მიეხებებოდა და დავიჯერო, რომ ახლა იგი ჩემზე უკეთესად მორთავს ამ უფრო გამრავლებული „უქმეებით“ სარგებლობას?!

ფარსადან ფარიაშვილი სასებსით მართალი აღმოჩნდა. ოთხი ჩვეულებრივი სამუშაო დღე გავიდა. დადგა ადგილკომის თავმჯდომარის დასასვენებელი დღე.

— იცი, მარია — მიმართა მან დილით ცოლს.

— ჰო, რა იყო კიდევ? იქნება დღესაც არ გენბავს დამიტოვო სადილის ფული, ისე წაბრძანდე სამსახურში?

— არა, დღეს მე სამსახური კანონით და წესით არ მიწევს.

— როგორ? გამოგისტუმრეს თუ წმენდაში მოყვები?

— არც ერთი და არც მეორე!..

— მაშ?

— დღეს ჩემთვის დასასვენებელი დღეა. ხომ იცი, ჩვენი დაწესებულება განუწყვეტელ საწარმოო დროზე გადავიდა და ამიერიდან ყოველ ხუთ დღეში ერთი დასასვენებელი დღე მიწევს და ევთიმე გამრჯელაძეს ნაკლები დრო და ენერჯია არ დახარჯვია, რათა მოეტეხა თავისი საქმეოდ ჯიუტი მეუღლე და დემტკიცება ამ უკანასკნელისათვისაც ისე, როგორც ეს მან დაუმტკიცა „ზავხოზს“, ფარსადან ფარიაშვილს, განუწყვეტელი საწარმოო დროს უპირატესობა ძველი წესის წინაშე.

— მაშ, რაღას უღებარ, გასწი დღე-ვანდელს სადილისათვის სანოვაგე მდარბენინე.

— მაპატიე მართუს! დღეს დღეობით მე არ შემძლია ხვედრი უქმით სარგებლობა, იმდენი გადაუღებელი საქმე არის. მართალია, ინდუსტრიული-ზაციის დღე ჩავატარეთ, მაგრამ სოფლის მეურნეობის კალენტიზაციის

კამპანია განსაკუთრებულ სიმნიშვნელობას იწვევს. მისი ჯეროვანად ჩატარება ძირღვების დიდ დაჭიმვას მოითხოვს ჩვენგან და ასეთ დროს ხომ იცი, მე მოსვენებაზე ფიქრიც კი არ შემძლია.

მარო, ადგილკომის თავმჯდომარე, ცოლი, მართალია, ჯიუტი და თინ-ურელი იყო, როგორც სასოგადლო ყოველი ერთგული ცოლი, მაგრამ ქმრის მიერ მოყვანილ საბუთებს ამჟამად მანაც პატივი სცა და დიდი წინააღმდეგობა აღარ გაუწევია.

მაგრამ შემდეგ ხუთეული დღეების ანგარიშს კი მარო დიდის ინტენსივობით აწარმოებდა.

და აი, მოვიდა შემდეგი „მეხუთე დღეც“.

— დღეს შენ წახვალ, ექვთიმე, ბაზარში!

ისეთის სიმტკიცითა და დარწმუნებით კი წარმოსთქვა ეგ სიტყვები მარომ, რომ ექვთიმესთვისაც კი ცხადზე უცხადესი ხდებოდა წინააღმდეგობის გაწვევის სრული უნაყოფობა.

— მეგე?

გააგრძელა ექვთიმემ ეს შეკითხვა, თითქოს დანარჩენი საწინააღმდეგო სიტყვის გამოთქმისათვის უკვე ენა დაებათ.

— მაპატიე, მართუს, მაგრამ დღეს მე ფრიალ გადაუღებელი საქმე მაქვს ადგილკომში...

და მაროს დანამზადები ჩაითა და საუზმით დაპურებული და დაწესებულებაში წასასვლელად აჩქარებული, ექვთიმე სალფეტკით ტუჩებს ილა მანებდა, როგორც კმაყოფილება მიღებულია მამალმა ბელურამ იცის ხოლმე შემდეგ ნისკარტის წმენდა ხის ტოტზე.

— რაო, რაო?! „გადაუღებელი საქმეო!..“ „როცა დაწესებულება მუშაობს!..“ მაშ, შენი ფილოსოფიით, დაწესებულება რომ მთელი წლით გამუდმებით იმუშავებს, შენც გამუდმებით სამუშაოზე უნდა იარო?! ავად მყოფი კაცი. შენს ჯანზე მაინც არ ფიქრობ? ოხ, ქმარი მყავს მე? მეც სხვადასვით ოჯახის პატრონი ქალი მქვია?! ოხ, ქმარი მყავს მე? მეც სხვადასვით ოჯახის პატრონი ქალი მქვია?!

და სამსახურისკენ ჩქარი ნაბიჯით ასწრაფებულ ექვთიმეს, ქუჩაშიც კი კაი ხანს ესმოდა მაროს საყვედურები.

დაწესებულებაში მისულ ექვთიმეს წინ შემოხვდნენ, „ზავხოზი“ და ცომუჯრედის მდივანი ვანო ბრძოლაძე და ფარსადან ფარიაშვილი. პირველი პირზე მორიელი მხიარული სიცილით უმტკიცებდა ექვთიმე გამრჯელაძეს განუწყვეტელ სამუშაო დროზე გადასვლის მთელს უპირატესობას, მეორე კი — უსაყვედურებდა მას, რომ ის თავისი ჯანმრთელობისათვისაც არ იყენებს დასასვენებელ დღეს.

დამარცხებული „გაბაჩვიძე და“

ამ სათაურში გარეგნული შეხედულებით ლოლიკუ-
რი წინააღმდეგობაა. მაგრამ ცხოვრება ძალიან ხშირად არ
ემორჩილება ლოლიკურ კანონებს.

კაბიტალისტურ ქვეყნებს ერთმანეთში მუდამ ჰქონ-
დათ და აქვთ მტრობა და ქიშპობა.

ინგლისი, საფრანგეთი, გერმანია და სხვა კაპ. ქვეყ-
ნები ერთმანეთზე კბილს ილესავენ, ხშირად, ძალიან ხში-
რად ესენი ერთად იკრიბებიან სხვისას (ერთ რომელიმე
მათგანისას ვერ ჰხედავენ, ეშინიათ) და გაჰყვიან მშვი-
დობიანობაზე. — რა საჭიროა მშვიდობიანობაზე ლაპა-
რაჟი, თუ გუნებაში ომი არა აქვთ?!

ესლახან დასრულდა ჰააგის (ჰოლანდია) კონფერენ-
ცია, სადაც ინგლისს მივლინებული ჰყავდა „მუშათა“ მი-
ნისტრი სნოუდენი; საფრანგეთს — ბრიანი, ხოლო გერ-
მანიას — აწ განსვენებული შტრეზემანი.

თავიანთი მთავრობები ამ დელეგატებს ავალბდენ
სხვა სახელმწიფოების ხარჯზე თავისი სახელმწიფოსთვის
რამის გამოჩინას, სხვისთვის წაღლებას.

ამგვარად, ერთი რომელიმე მათგანის გამარჯვება,
ჟღერდა სხვების დამარცხებას.

მაგრამ...

როცა ჰააგიდან ლონდონში დაბრუნდა (ჯიბეში რამ
დენიმე მილიონით) სნოუდენი, მას ოვაციებითა და ქება-
დიდებათ შეხედენ და „გამარჯვებული“ უწოდეს.

„დიდი ხანია ინგლისს ასეთი გამარჯვება წილად არ
ხვდომია“ — ო, — ხმაურობდენ ლონდონის ვაჭრებში პი-
რველი გვერდის ანშლაგები. ჰააგის შემდეგ ბურჟუაზია-
ში „მუშათა მთავრობის“ პრესტიჟმა ისე აიწია, რომ ბოლ-
დუინი შუაზე დასტოვა. (ესეც დიდი „მიღწევა“).

თუ ლონდონი გამარჯვების, ზეიმს იხდიდა, პარიზი
ტრაურში უნდა ყოფილიყო, რადგან ინგლისის გამარჯ-
ვება უდრის საფრანგეთის დამარცხებას.

მაგრამ....

საფრანგეთის პრესა იერიქონის საყვირით გაჰყიო-

და და აყრუებდა საფრანგეთს ბრიანის „გამარჯვებით“.

„ევროპის შტატების დაარსება“, — ეს ხომ საფრან-
გეთის ოქროპირისა და „პატენტოვან“ პრემიერის ფანტა-
ზიაა! (აფსუსს, რომ ბრიანი პოეტი არ არის).

ერთი მონაზონის არ იყოს: „ჩემი კი ვქენი: მუგუზა-
ლი ხომ ვსტუცე ზღვაში, და აწი თუ ზღვა არ დაშრება,
ჩემი რა ბრალია“ — ო, — სწორედ ასეა ბრიანის საქმე.

თუ სნოუდენმა და ბრიანმა გაიმარჯვეს, მაშინ ხომ
გერმანია ორჯერ მეტად დამარცხებული უნდა გამოსუ-
ლიყო ჰააგის გაწამაწიოდან? (ეს ასეც მოხდა!).

მაგრამ...

გერმანიის მონარქიულ რესპუბლიკის პრეზიდენტმა
(პრინცბურგმა) გამარჯვება მიულოცა ჰააგის კონფერენ-
ციიდან დაბრუნებულ აწ განსვენებულ შტრეზემანს. (იმა-
საც კი ამბობენ, რომ შტრეზემანმა ისიცხვილა ასეთი
„გამარჯვება“ და ამიტომ გარდაიცვალაო. მაგრამ „მკვდა
რებზე ან კარგს იტყვიან, — ანდა — არაფერს“. ამიტომ
ჩვენც არაფერს ვამბობთ, რადგან კარგის თქმა ამ შემთ-
ხვევაში ტყუილი იქნებოდა).

პოლონეთის დელეგატიც რიხით დაბრუნდა ვარშა-
ვაში.

პილსუდსკიმაც მიულოცა მას „გამარჯვება“ და გა-
ნაცხადა: „თანამედროვე პოლონეთი გივანტიური ნაბი-
ჯით მიემართება წინ... (— დალუპისაკენ! — დავუმატებ-
დით ჩვენ).

ამერიკის მეთვალყურესაც გუვირმა მხარზე ხელი
დაჰკრა ნიშნად ჰააგის კონფერენციაზე გამარჯვებისა.

იტალიის წარმომადგენელს მუსოლინიმ შუბლზე აკო-
ცა და „გამარჯვება“ მიულოცა.

კიდევ რამდენიმე ასეთი მათი „გამარჯვება“ და...
მათი დამარცხება უზრუნველყოფილია.

ისელი.

მიკიტანი:—ეს ცეცხლი-და მაკლდა,,, ვვირა დღეს მქონდა ზარაქიანი ვაჭრობა—ყველა ერთად ჩამოდი-
ოდა საქეფოდ... მორჩა! ესეც მომისპეს... ესლა მარტოდ ვინ-ლა მოვა?!

სუთლიანი კვირა

სუთლიან კვირაზე გადასვლამ ძალიან დამაფიქრა.

ყველაზე უფრო ჩემი მეგობარი ყლაპუაშვილი შეწუნდა.

— კაცო, — მითხრა მან, — შეი-
დი დღე არ გეყოფინა და სუთი
დღე რას იკმარებს? აქ ძალიან შე-
ცდენ კომუნისტები.

— შენ რა გენაღვლება, ჩემო
გიორგი, ყოველ მეექვსე დღეს და-
ისვენებ, ამდენ ხანს კი — შეშვიდე
დღეს გიწვევდა დასვენება! — უთ-
ხარი მე.

— კაცო, მე ჩემს თავს არ ვჩივი,
სხვები მეცოდება, თორემ ისედაც
ყოველ დღეს ვისვენებ. ამას რომ
თავი დაეხებოთ, ის რად ღირდა,
რომ კვირას, როცა ყველა თავისუ-
ფალი იყო, შევიკრიბებოდით, ან
ეტლით გავისეირნებდით, ან საქეი-
ფოდ წავიდოდით. ყველაფერი სა-
თქმელია, ჩემო ძმაო; კვირა რომ
გათენდებოდა, აღდგომა იყო ჩემ-
თვის. ჩამოუვლიდი ამხანაგებს და
მთელ დღეს ქეიფში ვიყავით. ესლა
მოდი და იწერე შენ—რომელს რო-
დის აქვს კვირა, ორშაბათს, სამშა-
ბათს, ოთხშაბათს, ხუთშაბათს და
პარასკევს, ვერ მიხვალ, სირცხვი-
ლია, შაბათი და კვირა კი — აღარაა.
ძალიან შნო დაუკარგეს ყველა-
ფერს. ესლა დღესასწაულებს არ
იტყვი? ბიჭო, რჯული და ღმერ-
თი, რომ აღარ არის, ეს კარგა ხა-

ნია ვიცი, მაგრამ ეს ჭამა-სმა ხომ
ჩვენი მოგონილია? ამას მაინც
ვცეთ პატივი!

ორი-სამი კაცი კიდევ შემხვდა
უქმაყოფილო სუთლიან კვირაზე
გადასვლით.

ყველას საკმაო საბუთები მოყა-
დათ ამ წესის წინააღმდეგ და
აღნიშნავენ, რომ ეს წესი არამც
თუ ზიანს მოუტანს მარტო სახელ-
მწიფოს, ჩვენშიც სრულიად წაღე-
კავს ერთმანეთისადმი სიყვარულსა
და მეგობრობასო. მაგალითად: დღეს
შენი კვირაა, ჩემი კი — სამუშაო
დღე. ხომ ვერ მივედით ერთმანეთი-
სას და ვერ გავატარეთ დრო? როდის
უნდა მოვილხინოთ აბა? ხომ გაქრა
ჩვენში ნაცნობობა?

შობაა, ან ნათლისღება, ან თავის-
კვეთა. მე ვმუშაობ, შენ დასვენებუ-
ლი ხარ. ხომ ვერ გავმართავთ დღე-
სასწაულს? — მოიყვანა მეორე საბუ-
თი ამყოლიაშვილმა.

— მაგალითებ, შეყვარებული ხარ,
ერთი დღე გინდა გაისეირნო შეყვა-
რებულთან ერთად: შენ ისვენებ სამ-

შაბათს, ის კი ხუთშაბათს; როდის გი-
ნდა ისეირნო მასთან?

— კაცო, მაგალითებ ცოლი მყავს
ლამაზი. ერთ კაცს თვალი უჭირავს
მასზე. დღეს ის ისვენებს; მას საშუა-
ლება ეძლევა ჩემს სამსახურში ყოფ-
ნის დროს გაერთოს ჩემს ცოლთან.
ამაზე რას გვეტყვიან კომუნისტები?
— აღელვებულად სთქვა ექვიაშვილ-
მა.

— ეს კიდევ არაფერია. ავიღოთ
ასეთი მაგალითი: მე უცაბედად რე-
ვიზია დამეცა თავზე. შემოხარჯული
მაქვს ფული. შენ ჩემი ამხანაგი ხარ
— მეორე დაწესებულების მოღარეთ.
იმ დღეს სწორედ შენი დასვენების
დღეა. ერთი მითხარი, როგორ შეგიძ-
ლია შენ დამეხმარო მაშინ და შენს
სალაროდან გადმომასესხო ფული?
— დაათვა სიტყვა ქაფიაშვილმა.

ასეთები ბევრი არიან.
ფიქრობენ... ფიქრობენ და გამრ-
სავალს ვერ ნახულობენ. ეგებ საბაბა-
რატის გამწმენდმა კომისიამ უშვე-
ლოს რაიმე ასეთ ხალხს!

ბ. ობოლი.

კვირას, 20 ოქტომბერს დღის 1 საათზე
ბაზ. „მუშა“-ს რედაქციაში შესდგება შპრ.
„ტარტაროვი“-ს თანამშრომელთა (ტარტაროვი
და მხატვართა) კრება. განსახილველია ფრი-
ად საუბრადლეგო საკითხები.
დასწრება ტვილისის ყველა თანამშრო-
მელთათვის სავალდებულოა.
დასწრება შეუძლიათ აზრებით დაინტე-
რესებულ პირებსაც.

ხს. რისნი და თვიითლიკაგულება ანუ თაგვაქოსთან ბრძოლის უსნაური „გათოლი“

— „ნუ სწევ თუთუნს, ნუ სწევ, ნუ სწევ, აბა რათ ვსურს აბოლო?“... სწორედ ამ ხმაზე დაიწყო ლილინი ბოლო დროს ერთმა ჩვენმა დაწესებულებამ, რომელსაც, ჰოი საკვირველებავ! თამბაქოს ტრესტი ეწოდება. რასაკვირველია, ჩვენ არაფერი გვაქვს იმის საწინააღმდეგო, რომ მშრომელმა ხალხმა თავი დაანებოს თამბაქოს წევას. ეს იცოდეს ყველამ საერთოდ და თამბაქოს ტრესტმა — კერძოთ.

მეტსაც ვიტყოდით, ჩვენ მეტად ჰოხარული ვიქნებოდით, რომ თამბაქო, რომელშიაც შხამია მოკალათებული, სავსებით განიდევნებოდეს მშრომელი ადამიანის ცხოვრებიდან. ხოლო თუ თამბაქოს ტრესტი მაინც კვლავ ჯიუტობს, წავალთ კიდე და კიდევი შორს: მეტად სასურველია, თუ საერთოდ საერთაშორისო მუშათა კლასი უარს იტყვის თამბაქოს წევაზე. არ უნდა ლაპარაკი, რომ ეს ხელს შეუწყობს მისი ბრძოლის უნარის გადიდებას.

შეიძლება ტრესტის მუშაკებმა საყვედურით განაცხადონ, რომ მათ აზრათაც არ მოსვლიათ თამბაქოს განდევნა, რომ უაზრობაა იმ ტრესტის მოჭრა, რომელმაც დატოვა ზინართ, და სხვა ამისთანაები.

მაგრამ შეიძლება ფაქტებით დამტკიცდეს, რომ თამბაქოს ტრესტი თამბაქოს ებრძვის. ტყუილად რათ ასაქსავებთ ხელს ამხანაგნო, ტრესტის მუშაკნო?

ფაქტები, ფაქტები ავალაპარაკოთ: დავიწყეთ „საბჭოთადან“. ყველას ახსოვს, თუ რა პოპულიარობა და ავტორიტეტი ქონდა მოპოებული „საბჭოთა“-ს („სოვეტსკის“). მომხმარებელთა მისა ფუტკარივით ეტანებოდა ამ მარკას.

„საბჭოთა“ იყო სტაბილური პაპიროსი.

„სტაბილიზაცია, სტაბილიზაცია და კვლავ სტაბილიზაცია“, — ასე ისმის სამეფურნო ორგანოთა დირექტივებში. მართლაც, თუ რომელიმე სტაბილიზაცია - ქმნილმა საქონელმა

პოპულიარობა მოიხვეჭა, დაგვეთანხმება თვით ტრესტის სპეცებიც, რომ მისი გაფუჭება უაზრობაა.

მაგრამ ტრესტის მუშაკებს მოუვიდათ ორგინალური იდეა და „საბჭოთა“-ს ფორმა შეუტყვალეს, თვით თამბაქოს ხარისხიც გააუარესეს.

ბუნებრივია, რომ მომხმარებელთა ტალღა ნამდვილ ტალღასაგით დაიჭრა და „საბჭოთა“-ს აღარ მიკარებია.

კაცი აღარ ყიდულობდა ამ სახეცვლილ პაპიროსს.

მეპაპიროსენი უდროოთ დაქვრივებული იდგენ და ამოდ ელოდენ მუშტარს.

- „სოვეტსკი“ ვაქვთ?
- გახლავთ.
- ძველია?
- არა, ახალია.
- მაშ ახალი თქვენთან იყოს, თქვენ და ტრესტის მუშაკებმა მოსწიეთ... და მყიდველი „ბაქსიაოზით“ იტკარუნებდა პირს.

ტრესტის მუშაკები თითქოს მიხედენ, რომ იაღლიშში მოვიდენ და ისევ ძველი ფორმა დაუბრუნეს „სოვეტსკის“, თუმცა თამბაქოს ხარისხი გააუარესეს. მომხმარებელთა შეურთგდა ამ მდგომარეობასაც და კვლავ დაუბრუნდა „სოვეტსკის“.

ღრო გადიოდა და ტრესტიც, დირექტივების... წინააღმდეგ, აუარესებდა თამბაქოს ხარისხს (აღბათ, მასთან ბრძოლის მიზნით). ბოლოს სულ მოისპო „სოვეტსკი“ პაპიროსი, რამაც პანიკა გამოიწვია მომხმარებელში.

კიდეგ ვავიდა ხანი და „სოვეტსკი“ გამოვიდა. გამოვიდა, მაგრამ რა თქვენი ბრძანებაა: სად ის ძველი „სოვეტსკი“, არომართ რომ გვატკობდა და სად ეს, — უბრალო ქალაქში შეხვეყული, ცუდი-დაკუნტული პაპიროსი, რომელიც ძალიან ცოტათი განსხვავდება „მაზოკისაგან“?!

მომხმარებელთა შორის პანიკა და სასოწარკვეთილებაა.

— იქნება, როგორმე, თუ ძმა ხარ, სადმე რამენაირათ ჩაგრჩა შემთხვე-

ვით და გულმავეციობით. ეს ძველი „სოვეტსკი“... ემუდარება მომხმარებელი მეპაპიროსეს.

— თქვენ არ მომიკვდეთ, მე არ მოგიკვდეთ, არ მქონდეს...

— რავა დავიჯერო, ერთი კოლოფი მაინც ან თქვენ, ან თქვენს ნაცნობებს არ ქონდეს...

— ვაი, იმ ცხოვრებული სპეცის მადლი გამიწყრეს, რომელიც იმ ძველ „სოვეტსკის“ აკეთებდა, თუ მე თითონ არ მენატრებოდეს, მაგრამ სად არის!..

— მაშ ის მომეცით, „ბაქსიაოზი“, ან სოხუმის, ან ერევნის პაპიროსი, ისევ ამათ მოგწევ...

ასეთი მიღწევები აქვს ჩვენს ტრესტს სხვა მარკების პაპიროსის დარგშიაც. ეს მიღწევები მარტო თამბაქოს ხარისხის გაუარესებაში კვ არ მდგომარეობს: ტრესტის მუშაკებმა გააძვირეს კიდეც თამბაქო: იგივე „სოვეტსკი“ 27 კაპეიკად იყიდებოდა, ანლა ფასობს 29 კაპეიკი, ხოლო თუ მხედრელობაში მივიღებთ, რომ გამოიღველს კაპეიკიანი ხურდათ უმთავრესად (და პრინციპიალურადაც) არა აქვს, გამოდის 3 კაპეიკი ზედმეტი.

ამრიგათ, თამბაქოს ტრესტი მცარეოდენი ცვლილებით ასრულებს უმალესი ორგანოების დირექტივას: დირექტივაში ნათქვამია (ეს ყველამ იცის): „გააუმჯობესეთ ნაწარმოების ხარისხი და დასწიეთ მისი თვითღირებულება“.

ჩვენს თამბაქოს ტრესტს ეს დირექტივა ასე ესმის: „გააუარესეთ ხარისხი და დასწიეთ თვითღირებულება“ უნდა ვიფიქროთ, რომ ეს ხდება თამბაქოს განდევნის მიზნით? თუ ეს მართალია, მაშინ საჭირო იყო ჩვენი საბჭოთა რესპუბლიკის სხვა ტრესტებთანაც მოლაპარაკება, რადგანაც ისინი იმდენათ ჯიუტები აღმოჩნდენ, რომ დირექტივას ასრულებენ: თამბაქოს ხარისხს აუმჯობესებენ და თვითღირებულებასაც არ აღიდეგენ (თუ არ ამცირებენ).

აღლარ-აღლარსან.

კვერცხის მოყვარული ს. თიგოთი (ზუგდ. მაზ.)

— ბავშვებო, სკოლაში რად მიგაქვთ ამდენი კვერცხები?
— ჩვენს მასწავლებელთან მიგაქვს, ვალენტინასთან, ისე სკოლაში არ მიგვივებს.

კორშუნი

მღვდლმარობა „ჭაქობაში“

„ჭაქ“ № 10—11-ტე
ძან ბედოვლითა,
ვიგინდარა ვაჭართ დაცვა—
იმისი აღათია...
მზრომელი ელემენტები
ფეხებზედა ჰკილია...
თავის თავზე წარმოდგენა
იქ ყველას აქვს დილია...

სასამართლოები

საბინაო სასამართლო
საქმეს აზოზიანებს...
(მუშგლები ნეტავი იქ
როდის შეიგრიანებს).
ერთ დღის საკეთებელ საქმეს
მთელი წლობია სიათრევს.
(წმენდა „სამადლობელ ფურ-
ცელს“
გლბათ მალე მიართმევს).

მოხეხილად ქაღალდი

ყველგან დაეხეტებიან
დღეს ქალაქში ძილღები,
და ყველგან ვაბანძურეს:
ქუჩა, ეზო, სახლები...
იმითი დაქერის საქმე
როგორც უნდა—არ ხდება.
(—ეს საქმე ვისაც ეხება—
ეხლა მაინც მოხვდება)...

ბარჯან.

— უკუ ვაზღოთ, მაგანო, ანაზორანი ჩვენი, ჩამითუ ანაზორანან ჩვენან უკუვაზღო ჩვენი

გაგფლანგველის აღსარება

სული წაუწყდეს გიორგი ერადის მამას.
ერადე მენწვეიკების დროს შრომის მინისტრიც იყო
და მომარაგებისაც. მომარაგების სამინისტრო ერთ და
იმავე დროს ასრულებდა საგარეო და შინაური ვაჭრობის
წაწესებულების ფუნქციებსაც.
ამ დროს ეს საოხრო საგარეო ვაჭრობის მონაპო-
ლია არ არსებობდა. მთელი საქართველოს საზღვარ გარეთ
გატანა რომ მოგესურვა, ამას ადვილად მოაწყობდი ერადის
სამინისტროში.
ნოხები, მატყლი, ნიგვზის ხეები, მარგანეცი, სამშიტო,
თამბაქო და სხვა საქსპორტო საქონელი გადიოდა საზ-
ღვარ გარეთ— გემი გემზე.
ვისაც თავში ცოტა ჭკუა ჰქონდა და ჯიბეში ორიოდ
შაური, სუყველანი ექსპორტიორები გახდნენ.
მე ვულახდილად უნდა ვსთქვა, არც საიმისო ჭკუა მქო-
ნდა და არც ჯიბე სქელი, მაგრამ ერადის სამინისტრო
ჩემი ძმა-ბიჭებით სავსე იყო.
ვთხოვე მათ დახმარება და მართლაც გამაკეთეს. ორი
ვაგონი ნოხების გატანის ნებართვამ ფეხზე დამაყენა და
ისე მაგრა დამაყენა, რომ ჩემი წაქცევა აღარ შეიძლებოდა.

ამ ორ ვაგონ ნოხებს მოჰყვა თან სხვა ვაგონებიც.
ვზიდავდით საქართველოდან რაც კი რამ ხელში გვხვდებო-
ბოდა (ერეკლე მეფის ხმალიც კი არ დაგვიტოვებია), ჩვენ
პოეტების ნაწერებს, რომ გასავალი ჰქონოდა, იმასაც კი
არ დავზოგავდით.
ფული დასტა - დასტა შემოდიოდა. ძმა-ბიჭები, ქეი-
ფი, ზურნა-ნაღირა ყოველ დღე გვაძხიარულებდა. ლეკუ-
რის ცეკვით თვეში სამ წყვილ წულას ვცვეთდი. მუშტი-
კრიშვიც არ ჩამოვრჩებოდი ლალიძის დუქნის სხვა ბე-
ლაღებს.
გამოიკვალა დრო. მენწვეიკებს კოვში ნაცარში ჩა-
უფარდათ. ისინი თითონ საქსპორტო გახდნენ — ისე გა-
ცურდნენ შვე ზღვაზე, როგორც ცოცხალი მურწა ჩოფუ-
რაშვილის ბალიდან.
ჩემნაირ „მოღვაწეებმა“ მენწვეიკებთან ერთად და-
ტოვეს საყვარელი სამშობლო. მე კი ბოლშევიკების შე-
მოსვლის დღეს მაგარი პანხელია გახლდით და ვერ მოვა-
სწარი გაპარვა.
ჩემი ლირები, სტერლინგები, ლორიგან-კოვერკოტე-
ბი ჩემთან ერთად დააპატიმრეს ჩეკაში, საცა სამ თვეში

ქვემოთაშენი
გაუფრინდა

ნიდის-თავი (გურია) ზიგლიოთქა
თემკომის მდივანი და ზოგი კომკავშირე-
ლები ქორ-მიმინოთი ნაღირობენ მწყერებზე.
და კერებას არ ესწრებიან. თემკომის მდივანს
მოშინაურებული მიმინო გაუფრინდა.

მეველე:

შომანლებინეს ის, რაც რომ ორ წელიწადში გაიხელოთ.
— ჩეკიდან გამოველ იაქივით. გასაბჭოებულ საქარ-
თველოში ჩემ თავს ისე ვგრძნობდი, როგორც რომინზონ
კრუზო კუნძულზე უპარასკევით.

საითაც კი რომ ხელი გავიშვირე, ყოველმხრიდან ხე-
ლში მიწკაპუნეს.

ბევრი ფიქრის შემდეგ გავქანდი კავკავში, საცა ჩემ
ბიძაშვილ ლუარსაბს დიდი თანამდებობა ჩაეგდო ხელში.
რადგანაც სტაჟი კარგი მქონდა, მე ორ სამ დღეში
უკვე ვნებროგის პასუხისმგებელი მუშაკი შევიქენი.

კარგად ვქანდი და სხვებსაც ვაქმევდი. ჩემი გამგეც
ჩემს ერთგულობას ისე აფასებდა, რომ — როცა ის თბი-
ლისში იქნა გადმოყვანილი, მეც თან წამომიყვანა.

ექვსი - შვიდი წელიწადი ჩემს ბედს ძალი არ დაჰ-
ყვდა კიდევ ძმა-ბიჭები, კიდევ ქეფი, კიდევ ზურნა-
ლულუკი, კიდევ ფატიონები და ლამაზი ქალები.

ყველგან ისე მიღებული და ბატივსაცემი გახვდი, რომ
არც ერთი ნათესავი და მეგობარი არ დამჩა უადგილოდ
და უსაქმოდ.

მაგრამ კიდევ გაუწყრა ღმერთი ჩემ ბედს. დააპატი-
მრეს ერთი ჩემი პროტექტოვანი. გამოძიების დროს ჩემმა
გვარმაც ამოყო თავი. ამას მოჰყვა ვილაც რაბკორის წე-
რილი ჩემს წინააღმდეგ. დაიწყო მუშგლებინის გამოძიება,
რომელსაც ხელი შეუწყო ფატიონმა, უჯრედმა და აგრეთ
წოდებულმა წარმოების აქტივმა.

ერთ კვირაში ისე გამაპუსტიაკეს, რომ ახლო მეგო-
ბარ-მეზობლებიც კი აღარ მცნობდენ. გაუწყრათ ყველას
პურ-მარტილაც და მეგობრობაც. ვინც რომ უწინ „დუშკა
ვანიას“ ალერსით მიწოდებდა, ეხლა მისთვის მე „რას-
ტრაჩიკათ“ და „ვზიატორჩიკათ“ გადავქცეულვარ; ისე
გამიბრბან, როგორც ხოლერას.

მენშევიკებო, აგიძალდეთ მამის სული. თქვენ მე
იმნაირად აღმზარდეთ და იმნაირი „სტაჟი“ მომეცით,
რომ ქვეყანას სარგებლობას ვერ მოუტან. მე განწირული
ვარ ყველას მიერ. ჩემი გონება, რომელიც წინად მატკ-
ობდა ტყბილ რომანსებით, დღეს აი რას მიმღერის საიათ-
ნოვას ჰანგზე:

თუ მაგრე მალე გახუნდებოდი
ფატიონში მალ-მალე რათა ჯდებოდი?
რაც არ შეგერგებოდა, რათა სკდებოდი?
უწინ ეტრფოდი ლამაზ ქალებსა,
არ აკლდებოდი ვერერ-ბალებსა,
მაშ არ იცოდი გახუნდებოდი? —
უწინ ხმა გქონდა სირინოზისა,
პალტოც ხომ გეცვა მერინოსისა!
ფული არა გაქვს პაპიროზისა,
მაშ არ იცოდი გახუნდებოდი?
უწინ გეგონა — ქვეყანა შენია,
ეხლა შაურად სწერ პრაშენისა,
ეგ არის გვარი დაგიშვენია,
მაშ არ იცოდი გახუნდებოდი?

ცხოვრებულმა საითიან-ნოვამ რა იცოდა, რომ 1929
წელში მე „რასტრატიკი“ შევიქნებოდი?!

დილსო შიანი.

— წავო, დიმიტრი, მაგ აწ აღარ დაგიბრუნდება.
ისევ სჯობია ახალი დაიჭირო!

ტარტაროზის შენიშვნა: სარწმუნო წყაროებიდან
გავიგეთ დიმიტრი პარტიიდან გამოყოფილად. ასე, რომ
მას მიმინოსთან ერთად პარტიიდან გაუფრინდა. გაფ-
რენილის ისე დაჭერა და დაბრუნება ძნელი საქმეა.

გზადღება

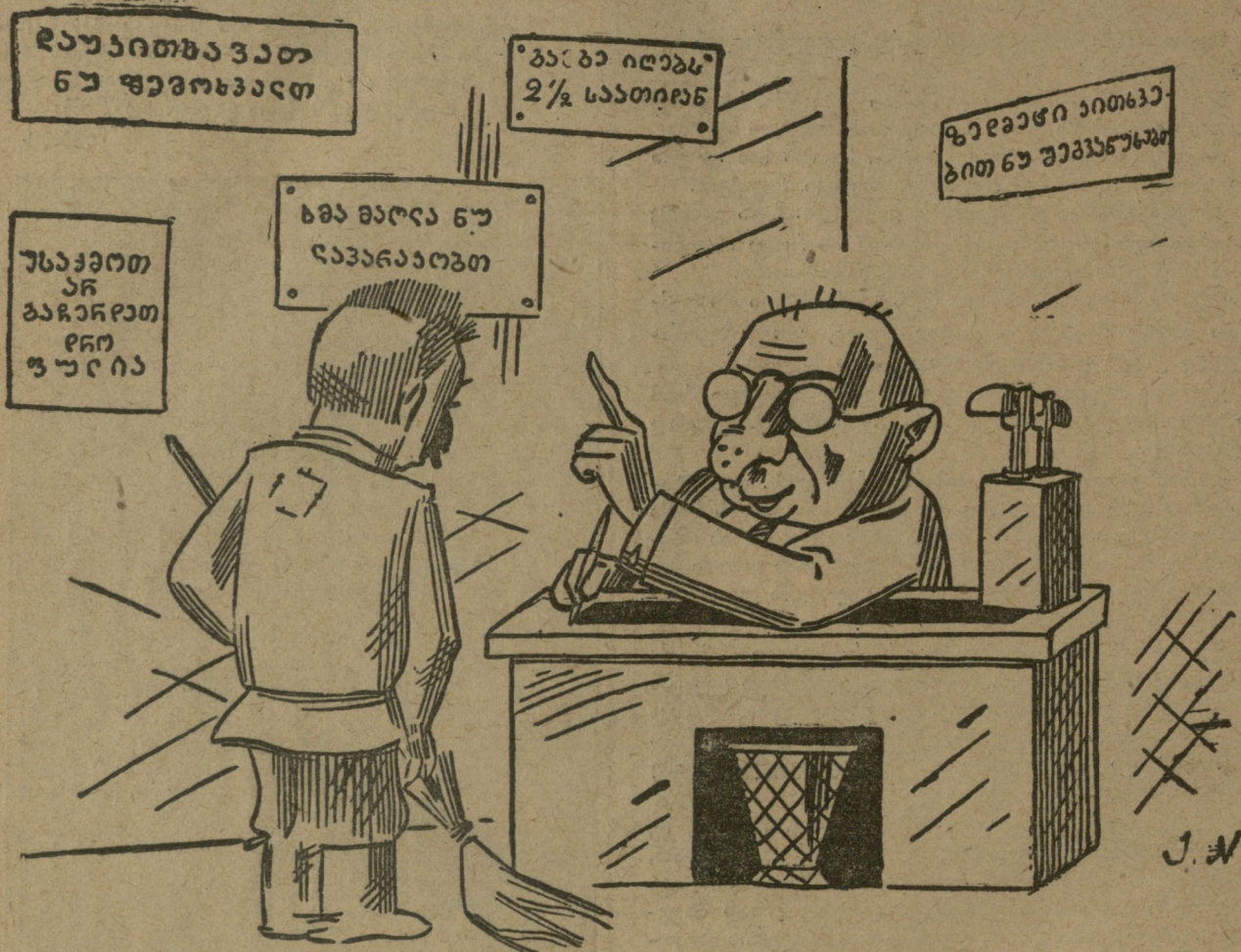
ოქტომბრის რევოლუციის

სპეციალური ნომერი

თანამშრომლებს ვთხოვთ — მოგვა-
წოდონ მასალები

მზადება წმინდისათვის

გამგმა: (დარაჯს):—ჩამოხსენი ყველა ეს წარწერები და შკაფში შეინახე
დარაჯი (თვიხთვის):—ამით გინდა წმინდას ვაღაურჩე!.. არა მგონია!

„ელსმენი“

(ნამდვილი ამბავი)

— სადგური... სადგურია?! ქალო მიპასუხე დროზედ... მომეცით მილიციის პირველი განყოფილება...

— მზათ არის!..

— გისმენთ კანტორის გამგე.

— რაო! ვინ კანტორის გამგეო! მე მილიციის პირველი განყოფილება ვსთხოვე! რაო?! მიეცით „ატბოი“.

— ცენტრალნაია... ქალო, მე მილიციის განყოფილება გთხოვეთ, თქვენ ფოსტის განყოფილებას მიეერთებთ. რაო? ნომერი არ იცით?! მაშ მომეცით ცნობათა ბიურო.

— ბიუროა?! მომეცით მილიციის პირველი განყოფილების ელსმენის ნომერი.

— რაო? დამკრძალავი ბიურო... თი სიკვდილი და დაკრძალვა სადგურის თავს, მართლაც... მომეცით „ატბოი“.

— ცენტრალნაია... ჰა, სადგურია? მე გთხოვეთ ცნობათა ბიურო; თქვენ

კი დამკრძალავ ბიუროს მაძლევთ. სიკვდილი ჯერ არ მიფიქრია, მომეცით ხოშტარია.

— ვინ არის? ხოშტარია?! ო, სალაში ამხ. კოწია! რაშია კაცო, საქმე? რა მოსდის ამ მორიგეებს ქსელში, ლამის მთელი ტფილისი შემომატარეს, სანამ მილიციის განყოფილებას შემიერთებდნ... რაო! რას იცინი? განა სასაცილოა! რაო? სოფროფიო? შენ რომელი ხოშტარია ხარ კაცო!?

ო, დასწყევლოს ღმერთმა მგათი თავი და ტანი, მე ქსელის გამგე ვთხოვე. მიეცით „ატბოი“.

— ცენტრალნაია... ქალო, მე თქვენ ქსელის უფროსი ხოშტარია გთხოვეთ, თქვენ კი სოფროფის მიერთებთ... რაო? აბნეულია! აი აგებნათ თქვენ თავი, მომეცით „მეხანიკი“.

— ამხანაგო მექანიკო, რაშია საქმე რომ დომხალივით არეულია ეს ელსმენების ქსელი? მთელი საათია ერთ აბონემენტს ვერ შემაერთეს?..

რაო? რის „მეხან ზაოლია“, კაცო? მე მეხანიკი ვსთხოვე. ფუი, დასწყევლოს ეშმაკმა მგათი სახელი... მომეცით „ატბოი“.

— სადგური... სადგურია?... ქალო, გამოგონე! რას დამარბენებ აქ ქალაქის ქუჩებში „სკორი პომოშის“ ავტომობილივით? მომეცით ან პირველი განყოფილება მილიციის, ან ქსელის უფროსი, ან მეხანიკი, ან ცნობათა ბიურო...

— ალო! საიდან? ვინ არის? ქსელის უფროსი?! მეხან ზავოლია?! დამკრძალავი ბიურო?... მილიცია? ფუი, დასწყევლოთ ღმერთმა, ეხლა ყველა ერთად შემაერთეს, რომელს ველაპარაკო?... არ მინდა თქვენი არაფერი!

— სიკო, ისევ შენი კუთრიერობა დაილოცა. აბა მოუსვი პირველ განყოფილებაში და მიიტანე ამის შესახებ ცნობა.

გო—ცი.

ბ რ კ ა ნ ე ბ ა

ყველა ტარკორებს
ყველა აგენტებს—
ზოგან თუ მრავალს,
ზოგან კი — კენტებს.

ზოგან ერთია,
ზოგან კი ბევრი.
(ხუთასამდეა
ტარკორთა წევრი)...

ბრძანება ესე
დღეს ეგზავნება,
(ალარც კი ვიცი
არის რომელი—

და ამიტომაც
ამა ბრძანებას
უწინდებურად
არ აქვს ნომერი).

დიდი ხანია,
ტარტარკორებო,
ჩემი ბრძანება
თქვენ არ გასმენიათ.

ეხლა კი... სმენა!

სწორება აქეთ,
ვისაც ბრძოლები
არ მოგწყენიათ.

კლავ ჩვენს წინაშე
აღლ-ახალი
აკითხებია
დასაჭრელი

და ამიტომაც
გვჭირია, ძმებო,
კალამ-ფანქარი
ბასრი და მჭრელი.

კენ აგენტები
ვჭირია ყველგაჲ
მ ჩვენი ქვეყნის
იოველ კუთხეში.

შემოიაროს
თავისი არე
ყოველდღე თუ არ,
ყოველ ხუთ დღეში.

ირავალი არის
აკირ-ბოროტო
აკითხები და
არამი, ჭირი,

ასეთ საკითხებს
გვერდს ნუ აუვლით;
(თქვენ ნუ გგონიათ
ის იუღს ჩირი!).

დასწერეთ მხოლოდ
თქვენ თქვენს სოფელზე...
(ადგილობრივი
ამბები გვიდა.

სიყვარულზე და
მღვდელ-ლიაკვანზე,
წერა და კითხვა
ყველას მოგვწყენდა).

მტრებზე გვექნება
ხშირად: თავდასხმა,
მოულოდნელი:
იერიშ-შეტევა.

(ეს საიდუმლოდ
უნდა ხდებოდეს
არცინ იცოდეს
აგი შემთხვევა).

მაღე დავნიშნავთ
წარმომადგენლებს—
ადგილობრივად—
ჩვენს თანამშრომლებს.

(ცხადია, იმათ-
ამის უნარი
და მარიფათი
ექნებათ რომლებს).

ამიტომ გმართებთ
გამოიჩინოთ—
მეტი უნარი
და მეტი ჯაფა—

გამოგვიგზავნეთ
ძღვნად და ფეშქაშად
ჩვენს მტრებით სავსე
ცხელ-ცხელი ტაფა.

სოფელში კულაკს
თვალს ადევნებდეთ—
არ დაიჩაგროს
რომ მისგან გლეხი.

(კულაკი ცდილობს
ღარიბ გლეხობას
შეადგას ზურგზე
თავისი კეხი).

შო-და, თქვენ აშას
უნდა ხედავდეთ—
მან არ გადადგას
აქეთკენ ფეხი.

ყოველ მათ მიწანს
და საწადელსა,
უნდა დაეცეთ
ვით რისხვა, მეხი.

ამხილეთ ყველა:
თემადმასკომი,
მისი წევრები
და თავმჯდომარე,

თუ სოფლის საქმეს
არ აკეთებენ—
არიან მუდამ
უქმად მჯდომარე.

არ მოერიდოთ
ვინც უნდა იყოს,
თუ იგი საქმეს
აკეთებს ავსა.

ამხილეთ ვინც კი
დღეს ცხვრის ქურქშია
და ქურქში მაღავეს
წარსულსა შავსა.

ეს თვისკრიტიკა
თქვენი ხმალია,
ხმალი მახვილი,
ბასრი და მკვეთრი.

მაგრამ ბრძოლაში
უნდა არჩევდეთ
რომელი არის
შავი და თეთრი.

პირად საქმის და
ანგარიშისთვის
არ მოიხმართ
ეს იარაღი,—

თორემ თვითონვე
თქვენ მოგეცხებათ
სასიცხვეო შავი
ლაქა და დ...ი.

მიმდინარეობს
ორგვარი წმენდა,
(ერთი სრულდება
თუმცაღა ეხლა).

ახლა გვჭირია
თქვენი გამირობა.
უცებ თავდასხმა,
იერიში, შეხლა!

თუ გაძვრა მავნე
ვანმე წმენდაში,
როგორც აბრამის
წმინდა ბატკანი,—

უნდა იცოდეთ,
რომ ჩვენს წინაშე
პასუხსა აგებთ
ყველა თქვენგანი.

სწერეთ სიმართლე
და მიუდგომლად;
სწერეთ მოკლემი და
გარკვეულ ხელით;

თუ ვინაობა
არ მოაწერეთ, —
მაშინ დაბეჭდვას
თქვენ ნულარ ელით

(უკანასკნელი
გვერდი იხილეთ—
ამის შესახებ
ქაც სწერია)

ყველა ლექსს ნუ სწერთ —
პროზა სჯობია...
მოგვებურდა ამბის
გრძელი სერია.

აშაღეთ ფრონტი
ბეტვეისათვის;
ჯერ კიდევ მტრები
ბლომად არიან.

მაშ ასე...
სმენა!

სწორება აქეთ!
ფრთხილი ნაბიჯით
ყოველგან იარ!

ტარტაროზი.

გენერალი ლა-ყი-ანი

გენერალი

გენერალმა ტუ-ჩი-ანმა „ზეციურ ძალთა“ შექმნით ჩინეთის ძველი მმართველი დაამარცხა და შეუდგა ქვეყნის მართვას.

სამი წლის შემდეგ ტუ-ჩი-ანმა მოიწვია „ბრძენ“ მანდარინთა საბჭო და განაცხადა:

— წყალობითა ლეთისთა უკვე სამი წელია, რაც ჩემგან გაბედნიერებულ ჩინეთის ხალხს მშვიდობიანად ვადაქვს ტანჯვა და შიმშილი, სისხლი და ცრემლი. მაგრამ დღეს გაჩნდნენ მოღალატენი და ჩემს ერთგულ ჯარში აჯანყებას აწყობენ. მათი მეთაურის ჩი-ტუ-ანის ჯარები უკვე სატანტო ქალაქს უახლოვდებიან და ჩვენ არა გვაქვს საკმარისი ძალა მათ წინააღმდეგ საბრძოლველად. თქვენ უნდა მომცეთ რჩევა, თუ ვის მივმართო დასახმარებლად?

— მივმართოთ ინგლისელებს, — სთქვა უხუცესმა მანდარინმა, — მათი უზარმაზარი და მრისხანე კრეისერები გვიხსნიან დალუპვისაგან. მხოლოდ ინგლისილები არიან ჩინეთის ხალხის ნამდვილი მეგობრები: არავის არ მოაქვს ჩინეთში ისეთი სურნელოვანი და საუკეთესო ხარისხის ბანგი, როგორც ინგლისელებს.

— მართალია, მართალია... — იგრილეს ყველა დამსწრებმა.

მართლაც ინგლისელებმა არა თუ აღუთქვეს დახმარება, პატროსანი სიტყვაც კი მისცეს, რომ მომავალში რამოდენიმე ათას ტომარა ბანგს მიაწოდებდნენ.

— მიუხედავად ჩინეთის „მეგობრის“ — ინგლისელ კაპიტალისტების „კეთილგანწყობილისა“, ჩუ-ტი-ანმა ტუ-ჩი-ანი დაამარცხა.

რამდენიმე ხნის შემდეგ ჩუ-ტი-ანმა მოიწვია „ბრძენ“ მანდარინთა საბჭო და შეეკითხა:

— მოღალატე ცო-ფი-ანმა ჯარები ამიჯანყა. მისი ძალები ქალაქისაკენ მოიწვევენ. ვის მივმართო დასახმარებლად?

— ინგლისელები თუმცა ძლიერია, მაგრამ ისინი შენს წინააღმდეგ იღვწიან და მაინც ვერ უშველეს. მივმართოთ იაპონელებს. ისინი ჩვენი მონათესავე ხალხია. მართალია, პორტატური და სხვა ჩინეთის ქალაქები მითითისეს, მაგრამ ასე მიტომ მოიქცენ, რომ ისინი სხვებს არ დაჩინებოდნენ.

— ცო-ფი-ანმა გაიმარჯვა.

ორი წლის შემდეგ კი ყველაზე უფრო უხუცესი ბრძენი ეუბნებოდა მას:

— ინგლისელები ძლიერები არიან, მაგრამ მათი დახმარებით ტუ-ჩი-ანმა მხოლოდ სამ წელიწადს მოახერხა გამაგრება. იაპონელებიც ძლიერი არიან. მაგრამ მათ მხოლოდ ორ წელიწადს მოახერხეს ჩი-

— ტუ-ანის დაცვა. მხოლოდ ამერიკელები არიან ყველაზე ძლიერები და მდიდრები. მათ მეტი ვერაფერი დაგვიცავს. მართალია, ისინი ჩალის ფასად ყიდულობენ ჩვენში აბრეშუმს, რომელსაც თავიანთ ქვეყანაში ეზიდებიან, მაგრამ სამაგიეროდ სრულიად მუქთად და უფასოდ გვიგზავნიან ჩვენ მისიონერებს, რომელთა ხმა შექარხნე უფრო ტკბილია და ფარჩაზე უფრო ნაზად შრიალებს. მართალია, ისინიც ისეთივე მატყუარები არიან, როგორც იაპონელები და ინგლისელები, მაგრამ მათ მეტს ჩვენი დაცვა არავის შეუძლია.

— მიუხედავად ამერიკელთა „შეწვევისა“, ცო-ფი-ანი ერთი წლის შემდეგ „გადაყირავდა“. გამარჯვებული გენერალი — ლა-ყი-ანი აღარ იწვევდა „ბრძენ“ მანდარინთა საბჭოს, რადგან თავის თავიც დიდ ბრძენად მიიჩნდა და კარგად იცოდა, რომ არც ამერიკელები, არც ინგლისელები და არც იაპონელები არ იდებდნენ თავს ჩინეთის დასახსნელად.

— ცო-ფი-ანსაც წყალი აემღვრა.

გზადბნეული გენერალი გაემართა ერთი კაცისაკენ, რომელსაც არ აინტერესებდა ჩინეთის გენერლების კინკლაობა და არ სურდა მათ საქმეში ჩარევა.

— ჰოი, დიდებული ელჩო დიადი ხალხისაო, ბრძენო კარახანო! შენ ხარ წარმომადგენელი ქვეყნის, რომელმაც გაიჩინა ჩინეთის თავი უცხოელთა ბატონობისაგან და რომელსაც აქვს იმდენი ძალა, რომ არ

ეშინია ამერიკელების, ინგლისელების და იაპონელების. დაგეხმარე, დიდებული ელჩო; დამიცავი მტრებისაგან. მე მინდა საბჭოთა ქვეყანას დავეყრდნო და მათი დახმარებით ვმართო ქვეყანა.

— საბჭოთა ქვეყანა გენერლებს არ ეხმარება. ჩინეთის მართვა ისევ ჩინეთის ხალხს უნდა მიენდოს.

ეს პასუხი ლა-ყი-ანმა მანდარინებს გადასცა და მათში ყველაზე უხუცეს ბრძენს შეეკითხა:

— მირჩიე ბრძენო, როგორ უნდა მოვანერხო ჩინეთის ხალხის მართვა?

— არც ერთს ჩვენგანს არ შეუძლია მაგ საქმეში რჩევის მოცემა, რადგან ჯერ ჩინეთის არც ერთ მმართველი არ შეჩინებია ტახტს; ჩინეთის არც ერთი მმართველი არ ყოფილა საკუთარ ხალხზე დაყრდნობილი, პირიქით: ისინი ხალხს მიიმეტვირთად აჯდნენ კისერზე.

— გენერალი ლა-ყი-ანი ცოტა ხნით ჩაფიქრდა. შემდეგ ჯალათს დაუძახა. ბრძენისაკენ ხელი მიუშვირა და უთხრა:

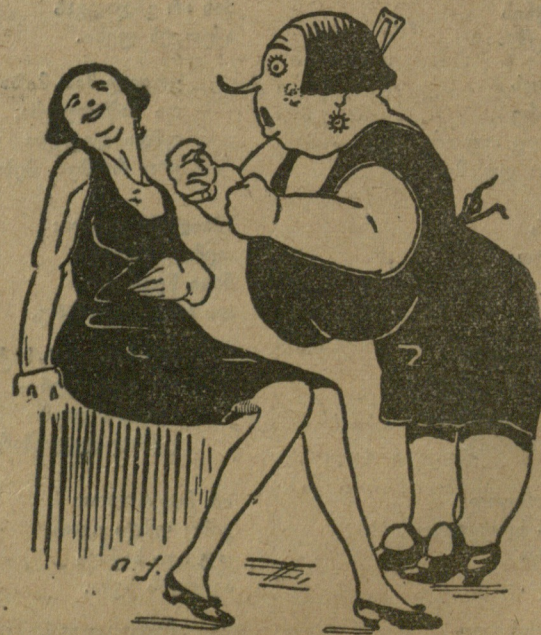
— რა აზის მაგას კისერზე?

— თავი! — უპასუხა ჯალათმა.

— მოკვეთეთ ახლავე. მე მინდა, რომ არაფერი არ იგდეს მაგის კისერზე.

— სამწუხაროთ ჩინეთში ათასი ბრძენის თავის მოკვეთა უფრო ადვილია, ვიდრე ერთ ქარაფშუტა და ლაყე გენერალის, მაგრამ შენი სიკვდილის ცელიც გაიღვსება... — წაილაპარაკა ბრძენმა და თავი ჯალათს მიუშვირა.

მ-85.

— ჩემს ქმარს ჩამოშორდი, შე მახინჯო, თორემ...
— აბა რომელი ქმარი გაქცევა შენს მშვენიერებას?..

ახალგაზრდა მხატვართა გვერდი

საქართველოს
წიგლიერეთის
კავშირი

მ. ნინუა. მანანი, სენ. მანანი.

დ. ჯიბონია. ს. თრულ-ერგობა,
ზუგ. მანანი.

დ. ბახტაძე. ს. გომი, ქუთ. მანანი.

— რა იმედი უნდა მქონდეს, რომ ვალს გადამიხდის, როცა ქვეყნის ვალი გქონებია?
— რას ამბობ? რის ქვეყანა იხინი ერთ გაბიკსაც ვერ ეღიბსებთან ჩემგან!

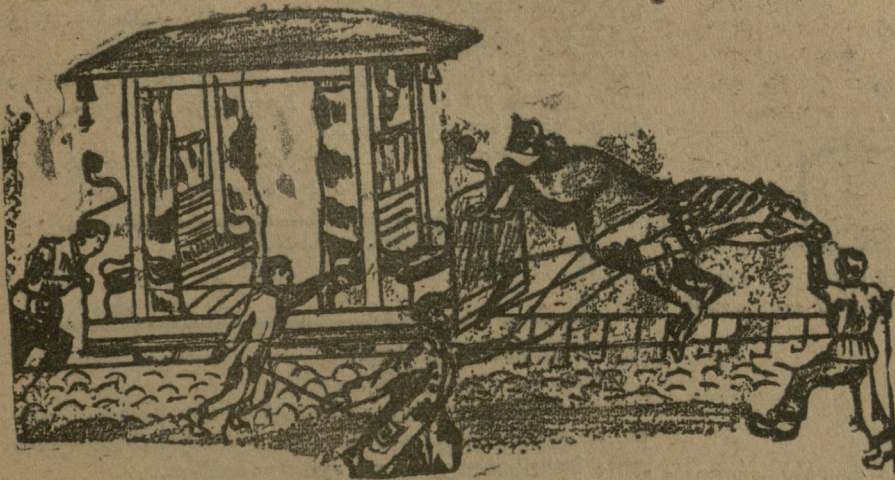

— რატომ ვერ შეგაქეთებიათ სოფლის გზები?
აღმ. თავ-რამ:— წვიმები იყო... სოფელი კარგ დარში ყველას თავისი სამუშაო აქვს იჯახში!

გლეხი (ფოსტის თანამშრომელს) —
ბენია, რატომ არ მოგაქვს ჩემი გაზეთები?
— რამდენი ხნითა გაქვს გამოწერილი?
— ექვსი თვით!
— ორი თვე კიდევ დაიცადე, და ექვსი თვისას ერთად მოვიტან.

მ. გურდული, ტფილისი.

საბაპარატის წმენდის კანდიდატი.

ფოსტის „ტრამვაი“

ლ. უბნაძე-ბურჯანი, ხილნაღი.

ახალგაზრდა მხატვრების საუკრძოლო!

ახალგაზრდა მხატვრებს ვსთხოვთ მოგვაწოდონ კარიკატურები ადგილობრივ ცხოვრებიდან. კარიკატურის ქვეშ, ანდა მხარე მხარეზე უნდა იყოს სურათის წარწერა და მხატვრის მისამართი. მაგალითად უნდა შევხებოდეს სინამდვილეს. სხვა შურნალ - გაზეთებიდან ამოღებულ სურათებსა და წარწერებს რედაქცია არ მიიღებს. ახლო ხანში გამოცხადდება შემჯიბრი ახალგაზრდა მხატვრებს შორის.

— ამისთანა ამბავი გავლენილია მოთხოვნის პირველი ნაწილი გავაწავნე... ესლა მინდა დავასრულო მეორე ნაწილი, მაგრამ მთელი პირები დამავიწყდა.

ქართული პრესა

„კინოტი არავინ არ დასძრავს და სუხველად შეჩერდით... ქალს სიყვარულს ვუშვამთ ადამასკომის გეგმად“.

ნათელა.

წახდა და გამოიცვალა ღრობებ, თორემ ქალს წა-
ტომ უნდა ეპარებოდეს ეჭვი ვაჟის (და ისიც კულაჟის
აღმასკომის თავმჯდომარის მოადგილის) სიყვარულში?
მაგრამ უიქედო გამოიჩინებულა სიყვარულის დასა-
ბრუნებლად ქალს შემდეგი ხელწერილი გაუგზავნა:

*ქართული პრესისთვის ამას მს მინა,
რომ-ე, ვიქედ მოყვარულია და ასევე
ქართული, იმეგობა ხო- ვანქ რ ვა-
დასკომის გეგმად*

*თავმჯდომარე მოაქვით: გიორგი
გეგმად: მომინა*

როგორი გავლენა იქონია ამ წერილმა ქალზე, ეს
ჩვენ არ ვიცით და არც გვინტერესებს.
ამის შემდეგ რა გასაკვირია, თუ პატივცემული მო-
ადგილე გლეხებს უნებლად ეპყრობა.
„მიჯნური შმაგსა ვვიქვიან
არაბულითა ენითა,
მით, რომე შმაგობს მისისა
ვერ მიხვდამისა წყენითა“.

**ღიან, ეს გლეხკომია
შიგ ჩხუბი და ომია...**

გურუელი.

ბუკის-ცინეში (გურია, ოზურგ. მაზ.) როცა აყალ-
მაყლისა და ჩხუბის ხმაური მდისმის, ყველამ იცის, რომ
გლეხკომის სასაძილოში:

მიხეილ და მათე შეიბნენ,
ამქრებმა მორთეს ღრიალი.
თავს დაუშინეს ბოთლები,
გლეხკომს ვაჟქონდა გრიალი.

— ვის რა ეკითხება! ჩვენი თავები ტყდება, თორემ
იმათი ხომ არა!—ამბობს სანდრო და მას უდასტურებენ:
დასონ, შალიკო, არტიმონ და ვახტანგი.

— თავების გატება არაფერია, თავები მორჩება, მა-
გრამ ამ დამტვრეულ ჭურჭლეულობას რა ეშველება?—
ამბობს გლეხკომის თავმჯდომარე თეოდორე, რომელიც
იმათი „მამამთავარია“. — მარა,—თავს ინუგეშებს,—თუ
არ გატყდა ჭურჭლეულობა, ტრესტს ხომ ნაკლები სამუ-
შაო ექნება და წარმოება დაეცემა!

მართლაც კარგ. და ყო-ქვეით სოფლებებს გლეხკომზე:
„გლეხკომი კი არა, ქელეხკომიაო“.

**გასაოცრი ფაქტი
ნომერი ოცი „შაქტი“**

მართალია, ამ შემთხვევაში ლაპარაკია მე-20-ე
„შაქტზე“, მაგრამ რასაც აქ ჩვენ ვიტყვით, სხვებსაც
ეხება.

ყოველმა შეგნებულმა მოქალაქემ იცის, რომ ბინის
ქირის გადახდაზე დამოკიდებული სახლის მოვლა და
შეკეთება.

„იციან ეს ამბავი მე-20-ე „შაქტის“ გამგეობის თავ-
მჯდომარემ, მისმა მოადგილემ და შაქტის მდივანმა. ისი-
ნი რიხით აცხადებენ საერთო კრებებზე, რომ:

— ამხანაგებო, ბინის ქირის დაგვიანება თუ ვინდ
ერთი თვითაც, იწვევს სახლის მოუქლელობას. ვინც არ
დაემორჩილება საერთო დადგენილებას და ბინის ქირას
დროულად არ გადაიხდის, სასამართლოში უჩივლებთო.

მაგრამ დავთარი რომ გადაშალოთ, ნახათ, რომ
პირველ მათგანს ბირის ქირის დავალიანება აქვს—120
მანეთამდე; მეორეს — 220 მანეთამდე, ხოლო მესამეს—
90 მანეთამდე.

რა თქმა უნდა, ესენი ცხოვრებაში გაატარებდნენ საერ-
თო დადგენილებას—სასამართლოს გადასცემდნენ საქმეს,
მაგრამ უხერხულობა შემდეგშია: თავისთავს ხომ ვერ უჩივ
ლებენ, სხვა კი, მესამე პირი, არაფერ გამოჩნდა. ეგებ აღ-
მასკომმა, ან და მუშალებს მიაქციოს მათ ყურადღება.
(მორცხვი ხალხია, თვითონ ვერ მიდიან სასამართლო-
ში!).

**ცოლს არ აქლავს ერთ მანეთს...
თავში დასცხმს ერთმანეთს**

პიმპილა.

არის შორაპანში საყურის მუშების ერთი ჯგუფი,
რომელსაც შეჯიბრი თავისებურად ესმის.

ესენი, როგორც კიჯამაგირს აიღებენ, სახლში
ცოლს მანეთსაც არ უტოვებენ და გარბიან კოვზირი-
ძის*) სასაძილოში, სადაც იმათება შეჯიბრი... ღვინის
სმაში. შეჯიბრს ისე აღრმავებენ, რომ ღვინის შეჯიბრი-
დან გადადიან მუშტის შეჯიბრში. მართალია, მათ ასეთ
„შეჯიბრს“ მსხვერპლად მიაქვს: ჭურჭლეულობა, რამ-
დენიმე გატეხილი თავი, მოქმული ცხვირი და ყური,
მაგრამ ამას არაფერად აცდებენ, რადგან ძალზე მოგრა-
ლები არიან. და მეორე დღეს იღვიძებენ სამილილი სა-
კანში, ანდა-საავადმყოფოში.

აი, მაგარი და ღრმა ძილიც ამას ჰქვია! ქარხნის ვერ
აღვიძებს ასეთი აურ-ზაური და ხმაური.

**„ღვან მივიღე თქალოში.
და წაიღე ქალო, შინ“**

ალი.

**„უამოქმედის (გურია) კოაპერატივმა მიიღო ვა-
ლოები და ასეთი მოწერილობა:**

ამასთანავე ერთად გეგზავნებათ 100 წყვილი ვალო-
ში, რომელიც უნდა გაანაწილოთ მუშა-მოსამსახურეებსა,
ღრმა მოხუცებულებსა და ავადმყოფებზე...

უკანასკნელი სიტყვები: „მუშა - მოსამსახურეებსა,
ღრმა მოხუცებულებსა და ავადმყოფებზე“ გამკემ წაშა-
ლა და წითელი მეღნით ზედ დააწერა: „ოჯახის წევრებ-
სა და ნათესავებს შორის“. ამგვარი რედაქციით მოწე-
რილობა ასეთი გამოვიდა: „ამასთანავე ერთად გეგზავნე-
ბათ 100 წყვილი კალოში, რომელიც უნდა გაანაწილოთ...
ოჯახის წევრებსა და ნათესავებს შორის“.

გაინაწილეს კალოები და... ყოველივე გაუგებრობ-
ის თავიდან ასაცილებლად, თავი ასე ინუგეშეს:

— მუშა-მოსამსახურეები ხელფასს ღებულობენ და
უჩვენოდაც იზოვიან კალოებს. ღრმა მოხუცებულები
სიცივესა და ავდარში ბინიდან არ უნდა გამოდიოდნენ,
ხოლო ავადმყოფები ლოჯინში უნდა იწვენ. (ლოჯინში
კი კალოში არ არის საჭირო).

ასე ესმით განაწილება შემოქმედელ კოაპერატო-
რებს.

*) ამ გვარს (კოვზირიძე) გამოველევთ სქიჩია. ალბად
წარმოსდგება—„კოვკვი“—დან და „ძირი“—დან შებრუ-
ნებით: „რიძი“, გამოდის კოვზირიძე.

„გაჯიენდ ილი“

ქრონიკული
ბიბლიოთეკა

— ნომ არ ვიწვით!.. რას მირეკავ ამ შუალამისას?
— არა, მშვიდობაა, ხვალინდელ სადილის დასაკვე-
დად მოვედი.

ხალხის წინაშე არ მიძღვის ბრალი!
რა ვუყოთ მერე — ხშირად ვარ მთვრალი:
დარაჯს რომ ერთხელ ვაგინე დედა,
განა იმიტომ მხვდება ვაწმენდა?!
რატომ გამწმინდეს?.. ჰო... აღარ ვიცი...
მწამს ღმერთი, ქრისტე და ხატთან ფიცი.
ერთ დღეს ქორწილში ვჭამე საცივი,
დღე იყო გრილი, დღე იყო ცივი,
ხშირად ქელენში დავდივარ მშვიდათ,
თუმც იქ ქეიფმა ვერ დამამშვიდა.
მიყვარს ოჯახი, ცოლი და შვილი,
მაგრამ, რომ მოვალ მე გალეწილი,
თუ ვსცენე სახლში ცოლ-შვილს და დედას,
ამისთვის წმენდას ვინ გამიბედავს?
რევოლვერს ხშირად ვსროლილობ სახლში
მაგრამ კაცურად თავს ვიჭერ ხალხში...

საველლა:

აღვილი გამოცანა

ახალი სენაკი

ამხანაგო, ამოსწერე ასოები დიდრი...
შესახედად კარგი არის, გული კი აქვს ფლიდი.
წამაგირის მიღებსი დროს უყვარს ცივი ლუდი,
მუშკორები ეჯავრება, კაცი არის ცული.
მით უმეტეს ეჯავრება მას წითელი პრესა,
რადგან მისებრ დეზერტირებს აუტეხა კენესა...
ვერ გაიგე ვგარი მისი? ლანძღვა უყვარს მუშის.
ხომ გაიგე თუ ვინც არის?... ქარხანაში ნუ ზის.

მის. ვე—რელი:

ჩოხატაურიდან ბუკის-ციხეამდე

პარასკევი დღე იყო. დილით ჩოხატაურში ვიყავი. წამოსვლა მინდოდა, მაგრამ ბაზარზე იმოდენა ქალიშვილები ვნახე გამოსული (ალბად საქმროს ეძებდნენ), რომ გული ამიცახცახდა და, სულა ცოდვილო, მეც მოვიცადე.

გაჯიენდი ერთი დუქანის წინ. დიდი ქვა მოვინახე და შევდექი ზედ, თორემ მიწაზე რომ ვყოფილიყავი, ტალახში ჩავეფლებოდი.

სადილობამდე იქ დავრჩი.

ცოტა არ იყოს, მომშივდა და გადავწყვიტე გლენკომის სასადილოში წასვლა. მივედი და თვალები დამიბნენ: რკინის ბოქლომი ედო ზედ. რას ვიზამდი. შევედი ისევ იორდანეს დუქანში, მომიტანა ხარჩო და მჭადი. მეც შევექეცი. ღმერთმა ააშენოს იქაური მილიციონრები, თურმე ვინც იქ შედის თითო კვარტს ყველას ჩამოუსხამენ უფასოთ, როდესაც ანგარიში მოვიტხოვე ვაი შენს მტერს, ფული რომ არ ამითავდა, პალტო დაიტიო „ზალოვში“. ვიფიქრე: აქ სულ გამატყავებენ მეთქი და დავაპირე ჩემ სოფელში, ბუკის ციხეში წასვლა.

გამოვედი გარედ, მაგრამ ვარ ასეთ გამოსვლას — დამეტაკა მ... ცინცადის

დიდი ღორი, შემისვა ზურგზე და ბაზრის თავში ამიყვანა.

მეც მადლობა გადავუხადე იქაურ აღმასკომს, რომ არ აკრძალა ღორების მოქმედება ბაზარში.

დავაპირე წამოსვლა, მაგრამ ვაი ასეთ წამოსვლას: დამხვდა ვილაც წიქორია ყოფილა და მეუბნება — კაცო, ფხებით ვერ ახვალ, ცხენს ვათხოვებ და წადიო. მეც დავუჯერე (რას იზამდი, საშველს მაინც არ მოვცემდა). შევეჯექი მის ბედაურზე და წამოვედი.

მოვაწიე საყვავისტყის კოოპერატივს, თუ არა, ჩემი ცხენი გაჯიუტდა: არც წინ მიდის, არც უკან. რას ვიზამდი, ჩამოვბტი და შევედი კოოპერატივში. ვიფიქრე, აქ ჩამოსვლას ტყვილა არ გავაოინებ: სახლში მარილოს და ნავთს წავიღებ მეთქი.

დახლზე ნოქარს ეძინა, დიდი წვალეებით გავადვიე და მოვახსენე, მან გაბრაზებით მითხრა: რა დროს მარილი და ნავთია. თუ გინდა ოდევკოლონი და პუდრი იყიდე. სხვა ჩვენ არ გვაქვსო.

წამოვედი. ძლივს - ძლივობით მიდის ჩემი ბედაური. მაგრამ კიდევ მადლობის ღირსია, თორემ ჩქარა რომ წასულიყო, ფოსტის დამეტარებელს

რაც წერილები დაკარგოდა გზაში, იმას ვინ მოიტანდა ბუკის - ციხეში.

ავედი ბუკის-ციხის ფოსტაში. გამეგ არ დამიხვდა. მისი ცოლი შიგ იყო და ტელეფონის ქვეშ კრუნს აჯენდა კვერცხებზე. წერილები დავტოვე და წამოვედი.

მივადექი კოოპერატივის კოოპერატივში ვასილს ვილაცა გლეხი გაელახა (მეტროს საზომი დაერტყა თავში თავის გაზომვა თუ უნდოდა) და იქვე საექიმო პუნქტში მიეყვანათ დახმარების აღმოსაჩენად. საწყალი საშინლად იყო. ქუჩაში დაეწვინათ, რადგან საექიმო პუნქტს შენობა არ ჰქონდა.

დავამი ჩემი ცხენი და დავისვენე. გავედა ცოტა ხანი, მივიხედე, სად არის ჩემი ცხენი... თხრამე თეოფილე მთვრალი ყოფილიყო, შემჯდარიყო ჩემ ცხენზე და გაექანებია. დავედევნე კვალს. დიდხანს ვეძიე და ბოლოს მივაგენი ერთ კუთხეში. ცხენს სიარული ეჭრ გაეგროძლებია და თეოფილეს რევოლვერით მოეკლა ის. შემოვიკარი თავში ხელი და გვეიქეცი დასანაღავად. ვიცოდი ცხენის პატრონი კარგ საქმეს არ მიზამდა. ერთხანს ვიშალე და ბოლოს გადავწყვიტე ტფილისში წამოსვლა.

ჩატატა:

ხუცესი მილიციანი

(კოკაულეთი)

„ტარტაროზუნ, მილიციის ნოვისურვე ნახვა, აღარ მქონდა მოსვენება, გულში დარდათ ჩამყვა. ერთ დღეს, დილის ათ საათზე მივიდექი კარებს, აქ დარაჯი მეუბნება: „ჯერ ვინ მიგიკარებს. „ჯერ თორმეტი ხომ არ არის, „რა თ მოსულხარ აღრე? „აქ ასეთი წესი არის, „გული გაიმაგრე. ვფიქრობ: „ეს თანამშრომლები ასე, რათ გვიანობს?! თან ლოდინით გული მიწუხს, გული ბრაზიანობს. ამ ყოფაში, როცა ვიყავ, წამს გაიღო კარი, მოდის კაცი... (ინწკირველი არის მისი გვარი) თან სიცილმა მომიმატა, თან გავევირდი მე და, ოზუროგეთელ ყოფილ ხუცესს აქ რა უნდა, ნეტა?! მითხრეს: თურმე საქმართველათ აქ მსახურობს დღეს ის; ოი, რამდენ მკვდრისთვის ძველათ აუგია წესი!) ხალხი ღელავს, ინწკირველს რომ სამსახურში ხედავს, მე კი ვფიქრობ: აწი ველარ გადურობება წმენდას!

ძირუღელი თადა.

ქნელი საქმე

ახალდავა

ახალდავას „ამშენებს“ ეკლესია ქვისათ... რომ არა ხსნის, — აღმასკომს თუ შიში აქვს ღეთისათ! ერთი კლუბი არა გვაქვს ანოდენა თემშია. (ჩვენი დადგენილება „განისვენებს“ ცენტრშია). ზეგრაჯელ „პლანი“ შესდგა და მაღარიჩივ დალიეს, — მაგრამ ადგილს დაგვიმილს დღესაც ვხედავთ ცარიელს. ახალდავის საღვთო განთქმულია ღორებით: ძირს თუ დადგი კალათი, დაამტვერევენ გორებით. სრული ასი პროცენტით წესრიგია „დაცული“ — აქ მე კაცი მინახავს ღორის დინგზე აცმული. აქ გონცაძე ნაგარდომს, (ქეიმბაში დაროა. რა ჰქნას — ექიმბაშობა შემოსავლის წყაროა). ვანო მაინც არ იშლის (ფოსტის დამტარებელი) — წერილებს ხსნის სხვისას და არ ჰყავს „დამტარებელი“.

ტარკორი

უხვარი წამალი

ლანჩუთი

— ეგებ რამე წამალი იცი, უძი-ლოზა შეირს!
— როგორმე ჩვენი ხანიტკომისია-ში აარჩევინე თავი და მერე სულ ძილის გულათ გადაიქცევი!

წერილი შვილთან

ლანიჩ - მახანიდან

მივიღე შენი წერილი, შეილო იაკინთე! გენაცვალოს მამაშენი. რა იქნა ბიჭო, რა დაგმართა! ისე წერილს არ შეიწერავ — არ მოაყოლო: „ბაბაია, ფული ამ წერილის მიღებისთანავე გამოგიგზავნეო“. შე სულელი, სტანოკი ხომ არა მაქ მამაშენს ფულის საქერი, რომ ყოველ კვირას ფულს იწერები? ჩამაგდე ცეცხლში ახლა და ეგია! რა ექნა, ბიჭო, არტემა რუხადეს ყოველ თვეში თითო მანეთს იაძლევ თუმანში. ირგვლივ ვალეზში ვარ ჩაყურყუმალბებული. ახლო — მახლო ერსად ვიშოვე და მითხრეს — ხონში ბერიძეა განთქმული მეიჯაშე და იგი გასახსებლა. წყევლი და ოცი მანეთი წმევილი. ზედ კეკალი ექვსი მანათი უნდა დაუყაჭო სარგებელში. იცოდე, შეილო, მეტის გამოგზავნის წელი არა მაქვს. ახლა, შეილო, შენ აქოური საზოგადოების საქმე გაინტერესებდა და გწერავ. იცი ვაგებარდება. ბიჭო აკინთია, შენც ქე იცი ჩვენსა და ლანიჩ-ქეიტორ შორის რა ამბავი იყო, რავე ძაღლებივით იყვენ გადაკიდებული აი ორი თემი. ახლა, რაგარც იქნა, აქეთ ალექსანდრემ და იქეთ ბიკენჩიამ თემები „დამოკიდებულად“ გამოაცხადეს. მერე არ იკითხავ რაფერ ხრიკიანობს აი ჩვენი თავმჯდომარე. რაც ძველი აფიკრები, პრაპორიკები, თავადები, აზნაურები, მღვდლები და

რაც რადიო დაგვიყრუვდა, შესრულდება ორი წელი, კულტეპქიამ შეიძულა და აიღო მასზედ ხელი. სიცოცხლეში თავის დროზე არ აღირსა მას წამალი, იმათ უნდა მოეკითხოს, მისი ცოდვა, მისი ბრალი. ვანისქედში, უნდა გითხრათ, გაგვიმწავდა საქმე ცუდათ, უკანავა გამოგვეყო და შეგვეყურებს განზე მრუდათ: სამკითხველო გაპარტახდა, მძარცველები შეესია, წიგნებს გვპარავენ, ველარ იცავს, ვერც პავლე და ვერც ბესია. სკოლას ყველა თვისკენ წიწავს (ეს კუთხური შაირია) ერთ დროს ძმები ის სოფელი დახეთ, როგორ აირია?!

პომპოლიკი.

დიაკვნები იყვენ, ყველას მოუყაროს თავი ლანიჩ-ჭავჭავში: ვინციობაა — ლანიჩ-ქეიტორმა რომ ომი გამომიცხადოს, ძველი მეომრები მეყოლება ხელშიო. შეიღწლიან კლაში, ბიჭო, დომენტი ჩნაიძე გამგეთ, ძველი მამა კურთხეული, ბიჭო რავე არ ვახსობს შენ ერობის პრესენტელი რომ იყო მენ-შენიკების დროს და ანაფორით დაფორიალობდა აქანეი! მასწავლებლებათ ძველი მენშენიკები, კრასნი გვარდიის აფიცრები ავაკიე და პარმენი არიენ, ასე რომე ეს ყოფილი ხალხი რაგაც უნდათ ისე აქანაკებენ საქმეს. ეგი ამბავი გახეთმიც ქე იყო ჩაგდებული, უთუოდ ნახავდი მაქანე, მარა მაინც არათელი გამევიდა. საბჭოს წევრი რომაა ლუბაიე და ნელია, ბიჭო, შეილებს უნათლავს თავმჯდომარე. ლუბას მოყვარეა დომენტი და აი მოყრობა და ნათლი-მამობა ამავრეს აი ხალხს კეტივითა ლუბაიეს სიძე რომაა, აპოლონე უჩიტლათ, მთვრალი დეიარება თურმე ცლაში და დედ-მამის სულს უტრიალებს ბაღნებს. ბიჭო, მართლა სერაპიონ ბაღაფაშე რომ იყო შენსობას, — ძმბაბიჭობით ისევე კავშირში მიიღენ და ისევე თავის ადგილზე დასკუპეს. მის მოადგილე მასწავლებელი რომ იყო ბარისნა, შენ რომ იმაზე თვალი გექცოდდა, ქე გოუშვენს აქედან. ყველას გული დაგვეყლა, მარა რას ვიზამდი... გწერს მამაშენი სოფროშია ბრავუნა

ცნობათა მიღება

გ. შიულს (აქვე მალაკის ქუჩა № 31):—ამავე ხანი-ტარის დაცვის მიზნით თქვენი ლექსი: მართლაც ასე ენა მარიამ წმინდამ, უსუფთაობა თვით აიშორა, — მაგრამ მეზობელს სხვაგან წახულსა მთელი ოთახი სულ აუშმორა, — გადავაგზავნეთ კ. ლექსი კალათაში.

ჯიმიტელს (ს. ჯიმიტი, ვახეთი):—ხომ გაგიგონიათ: „ჩვეულება რჯულზე უმტიკცესიაო“. ამიტომ არც „ოხსონინე“ მღვდელის საქციელი უნდა გაგიკვირდეს. კაცს აღარ მოხდის საქურთხი, აღარ მყავს ი ევის ჯორია. მას დარჩენია: გინება, სხვების ლანძღვა და ჭორია.

შოლტს (ქ. გურჯაანი):—დღევანდელ „ტარტარო-ზი“ ს ნომერში ტფილისის ტელეფონის შესახებ დაბეჭდილი ასეთივე შინაარსის წერილი, რომელიც ახასიათებს თქვენს ტელეფონის სადგურსაც.

წვენიას (ს. კაკახიდი, ჯეკარი): ჩვენ გვგონია, რომ მეცხვზე და კულაკ სამსონის ალაგმვა ადგილობრივ ხელისუფლებასაც შეუძლია, თუ, რასაკვირველია, ეს უკანასკნელი მეტ უნარსა და ფხას გამოიჩინოს.

მარანჯალიელს (მარან-ჭალა): ეჭვი არ შეგვდის, რომ ეს ამბავი სიმართლეა: თამაშია ყოველ დღეს, არის აურ-ზაური. გაიძახის ერასტი.

— მომეც ათი შაური...—და ერასტის ჰგონია, რომ თავის პროლეტარულ წარმოშობას თამაშშიაც არ ღალატობს, რადგან ის სხვებსავეთ აზარტად არ თამაშობს.

— მე, როგორც პარტიული კაცი და პროლეტარიატის ინტერესების დამცველი, — ამბობს ერასტი, — ათ შაურზე მეტს არ წაველ, რომ მემარჯვენე გადახრა არ გამომივიციდეს!

ჩვენ გვინტერესებს — გამწმენდმა კომისიამ პარტიული დაუბრუნა თუ არა ერასტის?

ბეჭკოვს: — თქვენს წერილს „ქვი არ დევილუპე“-ს მართლაც ასეთივე ბედი ეწია.

ტინტილას. გურული სცენის დასაწერად მარტო ის წერილი კმარა, რომ თქვენს გურული იყოთ. ხომ გაგიგონიათ: „პარში მოსულსა სიტყვასა განა სუყველას თქმა უნდა?“. —

თირითინას (წესტაფონი): — ეს ლექსი რომ დავბეჭდოთ, ისე გრძელია, რომ მისი წაკითხვა სხვებს კი არა, თქვენაც დაგეზარებათ.

რაც შეეხება იმას, რომ: აქ დაიწყეს წახულ წელში გაკეთება აბანოსი... დამთავრება არ ეღირსა, (მოგიტანე ეს „დანოსი“). ისიც იცი ჭუჭუისაგან თუ რამდენი კაცი კვდება?

ეჰ, თქვენ რა გიჭირთ... როცა იქნება დაასრულებენ თქვენს აბანოს და ჭუჭუისაც მოიშორებთ თავიდან; ხოლო ჩვენ რა გვეშველება, როცა ასეთი წერილები ბლომად მოგვდის.

შაში -ჩარს (სოფ. ამაღლება, ქუთ. რაიონი): ეს თქვენი ლექსიც თქვენს რადიოსავით უვარჯისია. გვიბრუნდებით — შემდეგში უკეთესს დავსწერო. ენახოთ!

დ. გო—კი—ლის. შე კაი კაცო, ამას წინედ გიპასუხებთ „ცნობათა მიღებაში“. თუ კიდევ მოსვენებას არ მოგვცემთ, ავიღებთ და თქვენს ლექსს უცვლელად დავბეჭდავთ. (მერე სად გააჭყეტთ თვალს სირცხვილისაგან?).

თუ თქვენ გგონიათ, რომ დაბეჭდვის შემდეგ ლექსი უკეთესი გახდება, — ცდებით. აბა ესინჯოთ:

თავში უგარი აღის, საქმე უკულმა გარბის“.

ამ თქვენი ლექსის სათაური მხოლოდ იმით არის მოსალები, რომ ის კარგად ახასიათებს თავისს ავტორს. თქვენ რომ მცირეოდენი ნიჭი მაინც გქონდეს ლექსის წერაში, ამ კუბლეტს:

არავინმა გაბედოს ჩემს მიმართო კრიტიკა, თორემ იცოცხლოს კეკუამ მას უჩვენოს ბინა, —

ასე დავსწერდი მაინც: თვითკრიტიკა კეკუას მიაჩნია ვირადა. მუშა - მოხამსახურებს ის არ ავდებს ჩირადა.

ძველ ძმას (ბათომი): — წერილმანია, უმნიშვნელო.

ლიფსიტაძის. ჩვენ არასოდეს უარი არ გვითქვამს თქვენთვის. თქვენი ლექსებისათვის მუდამ დია არის კარები (ჩვენი სარედაქციო კალათისა). ვინაიდან ამ თქვენმა ლექსებმა მაშინ მოგვისწერეს, როცა თურნალის ყველა გვეოდები წეკრული იყო, გარდა ამ ერთი გვერდისა, ამიტომ ვბეჭდავთ ამ გვერდზე:

ტ ბ ე შ ი

ულრან ტყეში ვარ, შორს, შორს სოფლიდან.

აქ მგონი ჯერ კაცს არ გაუფლია.

ფეხებზე ამდის სუნი ოფლიდან,

დავჯექ და ვხედავ: იქ აულია.

მომესმა ყურში ძაღლების ყეფა,

რომელსაც აჰყვა ხმა პიანინოს.

მე ამეჭავა რატომღაც კეფა,

ესლა ვნატრულობ აქ სატრფო ნინოს.

არ დაავიწყდა მწყემსს სალამური,

ვილაცამ სკრიპკა, შა, ააკენსა.

თავიდან ამდის ორთქლის ალმური,

ნეტა ვიცოდე — რა არის ესა?

ჩვენც არ ვიცოდე რა არის ეს! ულრან ტყეში: პიანინო! სკრიპკა!..

ზ ღ ვ ა ზ ი

არსად არ უჩანს ზღვას დახასრულთ;

არ ხჩანს ხმელეთი, არცა — ქალაქი;

არ ეკარება თვალს ძილის ლული...

თმას გავიკრეჭდი — იყოს დალაქი

ჩამომიარა გემმა მახლობლად,

იგიც ჩემსავით დაკარგულია.

ზღვაში ორივე დავსცურავთ ობლად,

ზღვა ყვავილებით მოქარგულია...

უდაზნო არის ზღვა ამოდენა.

ხმა რომ მოისმის, — სალამური...

ამდენი ცხვრები აქ ვინ მოდენა?

ისმის ძანილი: „ეცი მურია“!

ზღვის ტალღა არხებს მწყემსების ვარვებს

ცეცხლი უნთიათ მათ შუა ზღვაში,

ქაღალდს ვერვინ ვერ გამიქარვებს...

ოხერი თავი დავმადლო რაში...

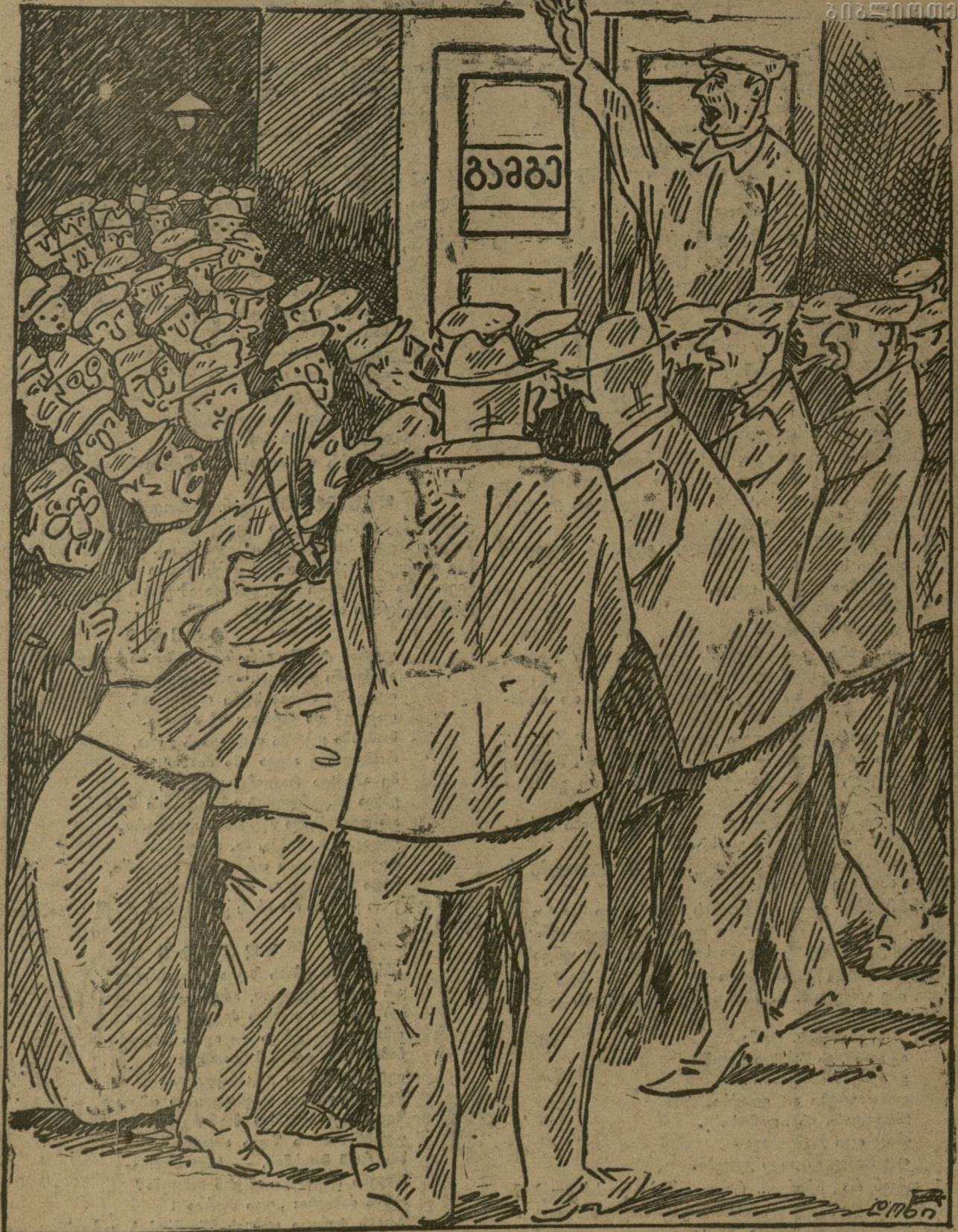
მომართვით რაში... მითხარით: „აში“!

დაპკარით ტაში... გამიშვით ცაში

თუ გამოვდგები ლექსის წერაში,

ისე არ ვარგვარ არაფერ სხვაში!

წასული ყოფილა თქვენი საქმე.

მისოვნილები:—სად არის ამდენხანს გამბე? რატომ არ ვვლებულობს?
 დარაჯი:—დაიცადეთ! ნუ ღელავთ! მოვა და ყველას ერთად ვავიხუმრებ—უარს ვეტყვის!

რედაქტორი: სარედაქციო კოლეგია. გამომცემელი—საჭირო ავტორის ვინაობა. დაწუნებულ მასალებს რედაქცია არ ინახავს და არც ავტორს უბრუნებს.